

במדינה

(המשך מעמוד 7)

במאוס. הלשכה לסטטיסטיקה פירסמה את תגודות האינדוס. הסתבר כי במשך חודש פברואר הסתכמה העליה בסך הכל ב-0.6% (העולם הזה 1280). "עורנו לאלוהים לש" מור על האינדוס" הודה לאחר מכן שר האוצר. וכל אותה עת התנהל בצמרת מפא"י, סיבוב אחרי סיבוב, הויכוח אם ולמי יש לשלם תוספת-יוקר. כאשר הוחלט לבסוף לשלם תוספת של 3% לבעלי משי פחות (לפחות ילד אחד) המשתכרים עד 300 ל"י, ולמשתכרים עד 350 לירות שיש להם שני ילדים ויותר, לא היה בכך כדי לספק איש.

באחירה זו של אי-אמון וחוסר-סבלנות, קראה ועדת הפעולה לחבריה להתכנס ב"בית-קפה עטרה בתל-אביב. נציגי הוועדים טיפסו בזה אחר זה לקומה השניה של בית-הקפה, ושעה שהמלצרית הגישה כוסות תה וכריכים לפועלים שבאו ישר מעבודתם, השמיצו המשתתפים דרישה עקבית אחת: לשבות!

נשבות גם אם הועדה המארגנת לא תלך אתנו! קרא מישהו. נחליט כאן על שביתה ומחר, באסיפה של הועדה המארגנת, נודיע להם על ההחלטה ונקרא להם להצטרף אלינו. נודיע להם ברורות שאנו בעד אחדות הפועלים. אבל אם הם אינם רוצים לשבות — לא נדחה את השביתה."

חשש מתכסי עטרה התבסס על הנחה יסודית אחת: מפ"ם ואחדות-העבודה, ה"שולטות בועד המארגנת, לא ירצו לתמוך בפעולה הפוגעת בהנהגת ההסתדרות. כי במאבק על תשלום תוספת-היוקר נקטו מוד"כ והסתדרות אהרון בקר ועמיתיו עמדת פשרה בין תביעות הפועלים לבין דרישות שר-האוצר. הפשרות לא סיפקה את ועדי הפועלים, והשביתה החדשה שהוצעה על-ידם היתה מתפרשת כמתאה לא רק נגד עמדת האוצר, אלא גם נגד פשרנות הנהגת ההסתדרות.

נראה היה שמפ"ם ואחדות-העבודה לא ירצו לתת את תמיכתן לפתחה המוגנת כזאת. שהרי השביתה עשויה להיות אך צעד ראשון במאבק חריף, שיעמיק את ה"קרע בין הנהגת ההסתדרות לבין המוני הפועלים — דבר שהיה מערער את יסודות ההסתדרות. והיו שתי מפלגות אלה, בע"ל תנועות-ההתיישבות, יונקות מלוא פיהן מחלב התקציבים והאירגון של הסתדרות זו.

שני כרוזים מוכנים. כאשר נפתחה האסיפה באולם העשור, נראה היה כי חשית אלה היו מוצדקים. למשלחת ועדת הפעולה, בת 22 איש, הררשה אמנם להיכנס לאולם ללא קושי. אך נאמר להם, כי רק שניים מתבריה יורשו לנאום.

דבריו של הנואם הראשון של הועדה ה"מארגנת, חבר ועד עובדי אלקו, נשמעו כמבוא לנסיגה כללית: "יש כאלה החולמים שביתה של יום שלם. ואילו שביתה של ח"דש ימים היא בשבילם שיא החלומות. הדבר הזה לא יהיה ולא יקום. לא באנו להקים הסתדרות חדשה... תפקידנו לא לי-שבת כאן ולא להחליט על שביתות. אנחנו צריכים לחשוב על התפרקות."

אך באולם ישבו פועלים, לא עסקנים. הם לא רצו להקים הסתדרות חדשה, אבל אם ההסתדרות אינה עומדת בראש מאבקם — גמרו אומר להמשיך להתארגן ולפעול מתוך ההסתדרות. בזה אחר זה קוראו לפעולה אחידה של כל ועדי העובדים. כאשר הציע נציג ועדת הפעולה תיאום הדוק, מחאו לו כפיים.

הוא הודיע כי ועדת הפעולה החליטה כבר על קיום שביתה לאותו שבוע. אולם הוא לא סיפר להם כי מפאת אי-החדאות לגבי מה שיוחלט באולם העשור, הדפיסה ועדת הפעולה שני כרוזים הקוראים לשביתה. הכרוזים היו זהים, להוציא פרט אחד. האחד הודיע כי הוחלט לערוך שביתה השבוע; השני קבע כי הוחלט לערוך שביתה ביום ב' של אותו שבוע. בין הפועלים חולק רק הנוסח הראשון. והיה, אם יוחלט באולם העשור לקיים את השביתה באחד מימי ה"שבוע — יודפס ויופץ כרוז משותף, הקובע את התאריך המדויק. והיה, אם לא יוחלט על קיום שביתה, יופץ הכרוז ש"הוכן מראש, הקורא לקיום השביתה ביום ב'.

בתום האסיפה הסתבר כי הכרוז השני היה מיותר. הוחלט כי השביתה תתקיים ביום הרביעי, וכרוז משותף יודיע על כך לכל פועלי המדינה.

בגבור המתחיות לאורך הגבול הצפוני, יצא לכם של אזרחי ישי ראל אל דייגי הכינרת, המסכנים את נפשם כדי לעסוק במלאכתם הקשה והמפרכת, תחת אש המור צבים העווינים. חוליות-הכיפוש של "העולם הזה", שבילתה השבוע בחברת הדייגים, נוכחה לדעת כי האש הסורית היא רק אחת הי צרות המעיקות על הדייגים — ולדעתם אף לא הגרועה ביותר. לא פחות חמורות צרת מחסור הדגים בשנה זו, צרת התחרות הקיבוצים והקואופרטיב, המשתמשים שים בשיטות אינטנסיביות משוכי ללות וצרת קנוניות הסוחרים. גורם מים אלה הופשו השנה מרירות מיוחדת לסוכסוך הדייג עם הי סורים.

"אני לא יודע מה זה סורים. אני לא יודע מה זה חיילים. הלכתי אל הפולשת ואמרתי להם שאני רוצה לדוג ליד החוף הסורי. הם אמרו לי שכל הים זה שלנו, וגם החוף הסורי. אני לא יודע דבר אחר." סיפר הדייג לוליטו עזאר (43). קטן-קומה וצמק-פנים, שעה שעמד והתבונן בדייגים המתכוננים להפליג לדייג.

"רק זרקתי את הרשת שלי בים, וכבר התחילו היריות. היום יש שם, ליד הסורים, רשתות שלי השתה יותר מאלפים לירות, ואני מפקד לכת שמה ולהוציא אותן. לפני שנה הלך האח שלי שמה לבדו, ואחרי זה חתכו לו את הרגל מהכדורים. היום הוא לא עובד יותר בדייג, רק מקבל כסף מהביטוח-הלאומי.

"אני לא יכול לא לעבוד בדייג. זה ה"פרנסה שלי. זה החיים שלי. אבל היום כל הרשתות שלי שמה, ואני עובד יומית ב"תנובה. זה מוציא את הלב שלי. אני בא כל בוקר אל המוח, מסתכל על הדייגים שיוצאים אל הים, והלב שלי הולך אתם. וכש"

הם

הם חוזרים בערב, והם מביאים אתם רק שלושה-ארבעה ארגונים, כואב לי הלב. אין דגים השנה בצד המערבי של הכינרת. כולם ניגמרו.

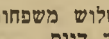
"אני, אין לי ברירה אחרת. אני דייג, אני."

לוליטו פנה ללכת לתנובה. לפני שבוע ימים היה גם הוא יוצא כל בוקר, עם כל הדייגים, אל הים הפתוח. אך לפני שבוע התחילו היריות.

"תמיד בפורים מתחילות היריות בכינרת", הסביר יעקב דיבוכהן, דייג צעיר בן 33, "כי בפורים מתחילה תמיד עונת ההטלה של הדגים. אנחנו, הדייגים, יוצאים לעבוד ביום ובלילה, ואז לדייגים הסורים, שעובדים גם הם בכינרת, אבל רק בלילה, אין מתי לעבוד. הם מפחידים מאתנו, והולכים לחיילים שלהם שיגרשו אותנו. החיילים שלהם יורים ישר בראש שלנו; בסירת ה"משמר. הם יודעים שאנחנו דייגים, ולא אוהבים לירות בנו. אבל אנחנו מפחדים מהם, כי לפעמים הם יורים גם בנו."

כל דייג יש לו עליידו סכין חדה. תיכף כשמתיחלות היריות היא חותך את החוט שמחבר את הרשת שלו לסירה, ומשתטח על הקרקעית של הסירה. זה העמדה הכי בטוחה, כי זה תחת המים.

"אין שנפסקות היריות לרגע, מוציאים את הראש ויד אחת. מתניעים את המנוע, מכוונים את הסירה לטבריה ושוכבים ב"חורה על הקרקעית. רק כשמגיעים לאמצע הים, מוציאים שוב את הראש, לראות לאן הגענו. אבל בינתיים נשארו רשתות, ועדי לות כמה אלפי לירות, בחוף הסורי. ומי יודע מתי נבוא לקחת אותן?"

שלושה בסירה אחת
ים כינרת היה, עד לפני שלוש-עשרה שנים, ים ערבי. הדייגים העבריים מטבריה היו מעטים, שלוש משפחות, שהמשיכו ל"עבוד בדייג עד היום. אחרי מלחמת-העצמאות הפך ים כינרת ים עברי. הדייגים שבאו עם העליה הגדולה מכל רחבי העולם, החלו עובדים בשיטות

הסיגריה הנפוצה ביותר בסוואה!

דגל

20

דגל רוכשת יום יום מעשנים חדשים כי איכותה גבוהה ומחירה עממי.

שמוחות - עגולות
באריזה כפולה - 37 א"י

הידוש בפרסום

נתגלה לקוראי עיתון הערב "ידי-עות אחרונות", אשר נהנו בגליון פרסום שורק-אביטל עבור חברת "אמקור": בתמונה נראים קוראים הנושפים לתוך הוילון הצבעוני שהודבק על-גבי כל גליון וגליון של "ידיעות אחרונות" המגלים בכך את מזגן-האוויר של "אמקור". שיטת פרסום זו, המוסיפה מימד שלישי לעיתון, הונהגה בכך לראשונה לא רק בישראל, אלא בעולם כולו.

